

ψ

ΨΥΧΟΠΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ

Hotel Chelsea

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Hotel Chelsea**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Γλυκοφρύδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιώργος Γλυκοφρύδης, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Γιώργος Γλυκοφρύδης
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2012

ISBN 978-960-496-914-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ
ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ

Hotel Chelsea

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗ

Ο επιβάτης, Εκδόσεις Νεφέλη, 2006

Α, όπως Αμερική (συλλογικό),
Εκδόσεις Μαγικό Κουτί & Fata Morgana, 2007

Το βιβλίο του κακού (συλλογικό),
Εκδόσεις Μαγικό Κουτί & Fata Morgana, 2009

10 ώρες δυτικά, Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα, 2010

Έρως 13 (συλλογικό), Εκδόσεις Ψυχογιός, 2011

...στον πατέρα μου

Η τέχνη είναι η τέχνη. Όλα τ' άλλα είναι όλα τ' άλλα.

Αντ Ράινχαρντ

Η πατρίδα

1

Tα μαλλιά της στο μαξιλάρι. Αυτό ήταν το σημαντικότερο. Τα μαλλιά της στο μαξιλάρι.

Τα μάτια της, επίσης. Πράσινο και γαλάζιο, ασταθές· το χρωματικό αποτέλεσμα, δηλαδή, ασταθές. Αν τα φώτιζε ο ήλιος απευθείας, για παράδειγμα, ήταν καθαρό μπλε· ανοιχτό· αν και με στίγματα πράσινου. Αν δεν τα φώτιζε απευθείας, τότε το πράσινο φαινόταν, χωρίς βέβαια ποτέ να επικρατεί πάνω στο γαλάζιο.

Τα δάχτυλά της. Μακριά και λεπτά· της φαντασίωσης. Και το χέρι της ολόκληρο, εκπληκτικό. Εκείνος συχνά της έδινε μικρά πράγματα ή της τα ζητούσε· τον αναπτήρα, για παράδειγμα, το εισιτήριο, δήθεν, για να μπορεί να χαϊδεύει τα δάχτυλά της. Χωρίς βέβαια εκείνη να καταλαβαίνει το οτιδήποτε. Ή, τουλάχιστον, έτσι εκείνος νόμιζε· θεωρούσε δηλαδή.

Το στήθος της. Μικρό, και τίποτε άλλο. Μικρό. Αυτό, ναι, μπορούσε να το αναφέρει ως χαρακτηριστικό. Ποτέ του δεν κατάφερε να περιγράψει ένα στήθος όπως συχνά διάβαζε να περιγράφεται. Απίστευτα τραγικές περιγραφές. Και καλά πώς είναι οι ρώγες, παρομοιώσεις με

φρούτα, τα ημικύκλια και άλλες μπούρδες. Δεν τον ενδιέφεραν τα στήθη. Όχι, τον ενδιέφεραν, τον ερέθιζε ως τον ουρανό ένα γυμνό στήθος, αλλά το σχήμα του; «Τι με νοιάζει, ρε παιδιά, το σχήμα του;» Το στήθος της. Το έκλεινε στο χέρι του και την ένιωθε να στρέφεται ολόκληρη για το στόμα του στενάζοντας και λέγοντας εκείνα τα «Σταμάτα... σταμάτα... έλα λίγο εδώ...» Και μετά, το τέλος. Αλλά όχι τώρα η περιγραφή του έρωτα μαζί της. Όχι τώρα αυτό.

Τα πόδια της. Αυτά, πιο δυνατά και καλλίγραμμα από οποιαδήποτε είχε δει μέχρι τώρα στη ζωή του. Τον αγκάλιαζαν ολόκληρο γυμνά ή τα άνοιγε πιάνοντάς τα από τα γόνατα, να πέσει να χαθεί εκεί ανάμεσά τους, και σταματούσαν οι λέξεις. Τόσο· χωρίς λέξεις.

Το σώμα της. Το σώμα της, ψηλή. Τουλάχιστον σχεδόν όσο εκείνος. Εμφανώς ψηλή. Κι ευθυτενές· δομημένο· μάλλον αποτέλεσμα αιώνων γυμναστικής. Το γεύταν όσο γινόταν· με νύχια και με δόντια. Μέχρι να μην την πονέσει.

Εκείνη. Εκείνη ήταν εκεί όπου έπεφτε να χαθεί. Ανάμεσα στα πόδια της. Τι να περιγράψει ακριβώς στο εκείνη; Το θηλυκό δηλαδή. Συνήθως, εκεί, έμπλεκε τα δάχτυλά της στα μαλλιά του και τον έσερνε για τη γλώσσα της. Αλλά πάντα το ίδιο. Να βάζει τα δάχτυλά της στα χείλη του, «Σε ικετεύω... ησύχασε... θα σταματήσεις;» Με στεναγμούς του παραδείσου. Αλλά όχι τώρα η περιγραφή του έρωτα μαζί της. Όχι τώρα αυτό.

Ο λαιμός της και οι τένοντές του. Εκεί τη δάγκωνε, κανονικά. Και μετά πέρναγε με τη γλώσσα του όλο το αυτί της. Και ξανά στο στόμα της.

Μία ή δύο φορές που κατάφερε να μπει μέσα της, έτσι όπως σηκώθηκε στο κρεβάτι και κάθισε γονατιστή ενώ εκείνος την αγκάλιαζε από πίσω δαγκώνοντάς της το λαιμό, πάντα το λαιμό, και καθώς στο ενδιάμεσο μέτρησε τα πλευρά της με τη γλώσσα του κάμποσες φορές, ενώ εκείνη του έλεγε ανάμεσα σε αναστεναγμούς «Τα μαλλιά μου! Μπορείς...» όσο άντεχε να μιλά δηλαδή, «Έλα λίγο επάνω μου...» και άλλα αντίστοιχα, καθώς βυθιζόταν στο στόμα της και ρούφαγε τη γεύση της ξανά και ξανά, καθώς τη μύριζε με τα ρουθούνια ολάνοιχτα, σαρκοφάγο με ανοιχτά σαγόνια, καθώς οι αναστεναγμοί της γίνονταν κόκκινοι, κι ενώ ξανά, πάλι, με τα δάχτυλά της στο στόμα του «πρέπει... πρώτα...», κι άρχιζε να τριγουρίζει τα στήθη της με τη γλώσσα του, μετά τη γύριζε ανάσκελα απότομα και άγαρμπα, κύρτωνε σχεδόν γονατιστός, αλλά να μην την πονέσει, μην πονέσει το μισάνοιχτό της στόμα, να προλάβει να ρουφήξει το πρόσωπό της και τις μπλε φλέβες του όπως κατέβαιναν στους τελειωμένους πνεύμονές της, να προλάβει να γλείψει εκεί κοντά στον ώμο της ό,τι στυφό θα πρόκανε πριν από το τέλος, τίποτε ιδρώτα ή και σάλιο που δεν εξατμίστηκε από τον πυρετό, δεν τελείωνε. Ούτε μέσα της, ούτε επάνω της, ούτε κάπου εκεί γύρω, τέλος πάντων, στο καημένο το κρεβάτι που είχε πάρει φωτιά. Την αγκάλιαζε ολό-

κληρη, την κλείδωνε εκεί, έπεφτε αποκαμωμένος στην πλάτη της, αλλά δεν τελείωνε. Μετά, εκείνη, χαμογελώντας, τον ρώταγε όσο πιο τρυφερά δεν τον είχαν ρωτήσει ποτέ στη ζωή του, με τα τεράστια χέρια της να έχουν κλείσει το πρόσωπό του ανάμεσά τους «Μα γιατί;» Χαμογελούσε αναπνέοντας γρήγορα, πανέμορφη, εξάισια, στα πέντε εκατοστά από τα μάτια του. «Γιατί... μα γιατί;» Και ξανά φιλιά παντού. Να τον φιλά απίστευτα. «Μα γιατί... τι κάνεις;»

Κανονικά, αν είχε θάρρος δηλαδή, θα έπρεπε να της πει: «Σε λατρεύω, γαμώτο... σ' αγαπώ τόσο... σε θέλω τόσο που χάνομαι... αλήθεια σε λατρεύω, αγάπη μου...» Αλλά δεν της τα έλεγε ποτέ αυτά. Ούτε τώρα, ούτε ποτέ.

Α, ναι, ναι. Η περιγραφή του έρωτα μαζί της. Την είχε καταφέρει, μάλλον, τελικά. Ούτε κι εκείνος ήξερε.

Άλλωστε, το μυθιστόρημα, που είχε φανταστεί κάποτε, συνέβαινε. Τα είχε χάσει τελείως ο φτωχός.

Μετά εκείνη τυλιγόταν επάνω του. Τράβαγε ό,τι είχε απομείνει από τα σκεπάσματα, τα μάζευε με τη βία από το πάτωμα είναι το σωστό, και σκέπαζε και τους δύο, ενώ, τυλιγμένη καθώς ήταν, ακουμπούσε το κεφάλι της στο στήθος του. Το κουκούλωνε εκεί.

Εκείνος, αφού την έκλεινε στην αγκαλιά του, έμπλεκε τα πόδια του με τα δικά της. Κι έψαχνε ξανά το στόμα της. Κι άντε πάλι οι παρακαλετές σιωπές. Και τα χέρια της στα μαλλιά του. Και λίγα γέλια.

Θεέ μου, πόση ομορφιά.

Κι άξαφνα εκείνη γυρνούσε πλευρό, εφάρμοζε επάνω του ξανά, του τράβαγε τα χέρια να την κλείσουν ολόκληρη, μάζευε τα μαλλιά της, κι ύστερα από λίγο αποκοιμιόταν. Η πιο όμορφη του κόσμου αποκοιμιόταν. Με ανοιχτό το στόμα.

Κι έτσι εκείνος μπορούσε να νιώθει το σφυγμό της από τη φλέβα του λαιμού. Εκείνος δεν κοιμόταν. Άνοιγε τα μάτια του και κοιτούσε το Η και το Ο από τη λέξη

HOTEL, που μέτραγε κάθετα τον τοίχο έξω από το παράθυρο του ξενοδοχείου. Σε λευκό νέον. Να ποτίζει όλο το δωμάτιο. Απ' έξω, νύχτα· και περαστικές σειρήνες από τα λευκά περιπολικά· και άστατες φωνές.

Λεπτά αργότερα, εκείνος σηκωνόταν. Τη σκέπαζε καλά και σηκωνόταν. Άναβε ένα πορτατίφ, και παγώνοντας –είχε πραγματικό κρύο εκείνες τις ημέρες– πήγαινε μέχρι το λάπτοπ στο τραπέζι μπας και σημειώσει τίποτε από το όνειρο. Αλλά δε σημείωνε τίποτα, μόνο χάζευε. Τα μισοφαγωμένα ντόνατς· το δωμάτιο στο Chelsea Hotel· τη Νέα Υόρκη με την ανάποδα κρεμασμένη αστερόεσσα στην απέναντι πολυκατοικία· τα μαλλιά της στο μαξιλάρι.

Τα μαλλιά της στο μαξιλάρι.

Θεέ μου.

Οι φακίδες της. Όχι, δεν το είχε ξεχάσει αυτό και το έβαλε τώρα, απλώς υπήρχε λόγος. Οι φακίδες της. Ήταν μια καφεκίτρινη ζώνη στιγμάτων πάνω από τη μύτη και μέχρι τη μέση του προσώπου. Όπως οι ιαγουάροι. Πάνω στο σμάλτο του λευκού δέρματός της. Του πάλλευκου δέρματός της είναι το σωστό. Αν και οι ιαγουάροι έχουν κίτρινο τρίχωμα βέβαια, αυτό δεν τον ένοιαζε καθόλου για το πάλλευκο της παρομοίωσής του. Αλήθεια, πόση ομορφιά χαρισμένη απλόχερα από τον Δημιουργό.

Οι φακίδες δεν του ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Ούτε το πάλλευκο δέρμα. Ούτε τα γαλαζοπράσινα μάτια. Ούτε τα ολόισια κόκκινα, μακριά μεταξένια μαλλιά. Αυτά στο μαξιλάρι. Η αδελφή του είχε αυτά τα χρώματα, αν και σε εντελώς άλλα σχήματα και μεγέθη. Και η μητέρα του, αν και όχι ακριβώς, γιατί κάμποσα επάνω της ήταν τελείως μονόχρωμα. Κι ο ανιψιός του ο μεγάλος. Όχι στα μάτια βέβαια ο ανιψιός του, ούτε στα μαλλιά, αλλά από φακί-

δες τουλάχιστον αυτό το αγόρι τα πήγαινε μια χαρά. Οι συμμαθήτριάς του του την έπεφταν ψυχρά και ξεκάθαρα.

Γι' αυτό, εκείνος στην περιγραφή του τις φακίδες τις έβαλε τελευταίες. Τελευταία φορά που θα έμπλεκε την πραγματικότητα της παλιάς του πατρίδας. Πρώτη και τελευταία.

Eurostar

Aπό ολόκληρο τον σιδηροδρομικό σταθμό Gare Du Nord στο Παρίσι, αυτό που τον εντυπωσίαζε περισσότερο ήταν η οροφή. Οι αψίδες δεξιά κι αριστερά που γίνονταν λευκές από το φως της ημέρας και η υπερφωτισμένη από το ξημέρωμα τριγωνική έξοδος για τους συρμούς. Μετά, όταν έφτανε σ' ένα πολύ συγκεκριμένο κιόσκι με κρουασάν και καφέ, εκεί ξεχνούσε τα πάντα. Αφηνόταν στην αιώνια γεύση τους. Ιδίως τώρα που ήταν 07:30 το πρωί, στις 5 του Ιανουαρίου του 2000, και όλα ήταν ακόμη νυσταγμένα. Αλλά υπέροχα.

Μόνο το Παρίσι, από όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, του φαινόταν τόσο υπέροχο· αν και δε λυπόταν να το αφήνει πίσω. Αιώνιοι καπνοί από τις αιώνιες καμινάδες. Τη Ρώμη αποκαλούσαν Αιώνια Πόλη, αλλά εκείνος πίστευε πως στο Παρίσι άξιζε ο τίτλος.

Ο συγκεκριμένος ελεγκτής εισιτηρίων, καθώς η ώρα είχε φτάσει περίπου 07:45, και καθώς σχεδόν όλοι οι επιβάτες είχαν αποκοιμηθεί μέσα στον παντού ολόιδιο χα-

μηλό φωτισμό τού χωρίς τοπίο, χρόνο, τόπο και κίνηση τρένου, τον σκούνηξε ευγενικά στον ώμο, γιατί, καθώς φορούσε τ' ακουστικά του, δεν τον είχε αντιληφθεί, και τον ρώτησε: «Η δεσποινίς ταξιδεύει μαζί σας;»

Έτσι αναγκάστηκε να γυρίσει, να δει για ποια δεσποινίδα μιλούσε ο ελεγκτής, και την είδε δίπλα του, ακριβώς στο διπλανό του κάθισμα, στα ευρύχωρα καθίσματα της Standard Premier θέσης, να έχει γείρει το κεφάλι της από την αντίθετη πλευρά του ώμου του, και να κοιμάται με ανοιχτό το στόμα σαν συναχωμένο μωρό.

«Όχι, όχι!» πρόλαβε να απαντήσει έντονα, γιατί την ερώτηση την κατάλαβε σχεδόν αμέσως, μια που διάβασε και την κίνηση και τα χείλη του ελεγκτή. Όμως, η υψηλή ένταση του ήχου στ' ακουστικά του τον έκανε να φωνάξει τόσο, που εκείνη πετάχτηκε τρομαγμένη. Τράβηξε τ' ακουστικά του με δύναμη και τα πέταξε στα πόδια του. «Συγγνώμη! Συγγνώμη... δεν το ήθελα... η μουσική βλέπετε...» της είπε απολογητικά.

Εκείνη, αφού έβγαλε μια ανάσα ανακούφισης κι έτριψε τα μάτια της, όπως ένα μωρό που ξυπνά, του χαμογέλασε πλατιά. «Δεν πειράζει... δεν πειράζει...» έκανε κι έπειτα ανασηκώθηκε κι έβγαλε το εισιτήριό της από την πίσω τσέπη του παντελονιού της.

Ο ελεγκτής ζήτησε κι αυτός συγγνώμη από την πλευρά του που ανησύχησε τον κύριο –θα ξυπνούσε τη δεσποινίδα, αλλά νόμισε πως, επειδή τα γύρω καθίσματα είναι άδεια, ταξίδευαν μαζί– κι έφυγε.

Εκείνη τεντώθηκε. Αλλά προσεκτικά. Αν απλωνόταν ολόκληρη θα έπιανε και τις δύο θέσεις. Έσκυψε κι έβγαλε ένα βιβλίο από το σακίδιό της.

Την κοίταζε συνεχώς. Είχε μείνει εκεί, στραμμένος, την κοίταζε. Πέρασε μια φορά το βλέμμα του από τα απέναντι άδεια καθίσματα, τα μαύρα παράθυρα, το κενό της διαδρομής, και το ξαναγύρισε σ' εκείνη.

Εκείνη σήκωσε τα μάτια της από το βιβλίο, τον κοίταξε και του χαμογέλασε ξανά. «Σας ανησύχησα; Συγγνώμη...» του είπε, αλλά δεν πήρε το βλέμμα της από πάνω του.

Ο Χριστός κι η Παναγία πόσο όμορφη είσαι! Αλλά βέβαια ούτε καν να φανεί άφησε τη σκέψη του. «Μα δε με ανησύχησες εσύ. Εγώ σε ανησύχησα».

Γέλασαν κι οι δυο μαζί.

Εκείνη του έτεινε το χέρι της. «Άλντερμαν. Σάρα Άλντερμαν. Χαίρομαι πολύ».

Έχασε τα λόγια του, αλλά το έκρυψε όσο καλύτερα γινόταν. «Στέφανος Χατζής. Χα-τζής. Αν θες, μπορώ να το συλλαβίσω γραπτά· συνήθως δεν το συγκρατούν αμέσως. Κι εγώ χαίρομαι πολύ». Και συνέχισε να της χαμογελά δίνοντάς της το χέρι του. *Θεέ μου! Θεέ μου!* Αλλά παρέμενε ευπρεπής. Κι ίσως και κάτι παραπάνω.

«Ναι; Μμμ... Από πού είναι αυτό το όνομα;»

«Είναι ελληνικό. Από την Ελλάδα είναι. Έλληνας είμαι».

Η Σάρα έκανε ένα μορφασμό απορίας. «Έλληνας;»

Το τρένο έγειρε. Η έτσι φάνηκε.

Εκείνη τεντώθηκε για ένα δευτερόλεπτο κοιτώντας πάνω από τα καθίσματα αλλά κάθισε ξανά αμέσως. Άνοιξε τα μάτια της και κράτησε την ανάσα της άξαφνα κι έντονα.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε χαμογελαστά και ήρεμα ο Στέφανος. «Προσπέρασε τη στάση γρήγορα και παρέσυρε κάποιο ψάρι;» συμπλήρωσε γελώντας.

Η Σάρα ξεφύσηξε και γέλασε κι αυτή. «Αν σου αρπάξω το χέρι... μην...»

Ο Στέφανος την κοίταξε ερωτηματικά. «Για το φόβο της πτήσης ξέρω», τη διέκοψε, «για το φόβο των τρένων δεν ξέρω...» Σταμάτησε και σκέφτηκε λίγο. «Ω... έχεις κλειστοφοβία... δεν είναι το τρένο, είναι το τούνελ κάτω από τη θάλασσα και κάτω από τη γη... και το τρένο μαζί...»

Η Σάρα τον κοίταξε. «Ναι. Συγγνώμη...»

«Τι συγγνώμη; Μπααα... όλο συγγνώμες ζητάμε... κανένα πρόβλημα... αλλά μη φοβάσαι, ξέρω πώς είναι, ο πατέρας μου έχει κλειστοφοβία αλλά όχι εγώ. Δεν υπάρχει πρόβλημα... εδώ είμαι...» πρόσθεσε σχεδόν πατρικά. *Γι' αυτό κάθισες δίπλα μου σε ολόκληρη άδεια πρώτη θέση; Επειδή φοβάσαι; Κι εγώ νόμισα πως σ' αρέσω...* Αλλά θυμήθηκε κι άλλα. «Ναι, Έλληνας. Γιατί; Δεν είμαστε παράξενοι, καλοί είμαστε, ερχόμαστε εν ειρήνη!» της είπε συνεχίζοντας να γελά.

«Α! Να μη φοβάμαι τότε. Καλώς ήρθες λοιπόν, ξένε», αντιγύρισε σχεδόν παίζοντας.

Πόσο μωρό είσαι! «Πόσων χρόνων είσαι, Σάρα;»

«Είκοσι πέντε. Γερνάω...»

«Τριάντα! Ακριβώς! Είμαι ήδη γέρος...»

«Τς, τς, τς...»

Κι από εδώ και πέρα, συνέχισαν έτσι. Την υπόλοιπη μία και μισή ώρα της διαδρομής, μέχρι το Λονδίνο, συνέχισαν έτσι. Μετά το φαγητό και τα δεύτερα φλιτζάνια καφέ, συνέχισαν έτσι. Αφηγούμενοι τις μέχρι τότε ζωές τους. Και είπαν και λεπτομέρειες. Άλλοτε σοβαρές κι άλλοτε όχι.

Και βέβαια, στάθηκαν πολύ στο τυχαίο του ελεγκτή. Γιατί ελεγκτές στο Eurostar δεν υπάρχουν. Αλλά, λέει, είχαν ανακοινώσει λίγα λεπτά μετά που ξεκίνησαν ότι θα γινόταν έλεγχος εισιτηρίων σ' αυτό το δρομολόγιο και ζητούσαν συγγνώμη πάρα πολύ γι' αυτό, αλλά το check in είχε κάποιο τεχνικό πρόβλημα και δεν τους έβγαине το μέτρημα, είχε συμπληρώσει στο μυαλό του ο Στέφανος.

Στο Λονδίνο, την ίδια ημέρα, κατά τις 11:00, όταν έφτασαν, δεν έβρεχε. Πρωτότυπο θα ακουγόταν, αλλά δεν ήταν. Τουλάχιστον για τον Στέφανο.

«Άλλος μύθος κι αυτός...» ξεκίνησε να λέει ο Στέφανος στη Σάρα καθώς περπατούσαν ήδη προς το Tube, το Μετρό, «πως στο Λονδίνο βρέχει συνεχώς... Έχω βρεθεί στο Λονδίνο πολλές φορές στη ζωή μου και ποτέ δεν έβρεχε. Εντάξει, ίσως κάποιο ψιλόβροχο, αλλά βροχή; Ποτέ. Ξέρεις πώς είναι αυτά, ε; Όπως ότι στη Νέα Υόρκη τα ταξί δε σταματούν ποτέ».

Η Σάρα δεν του απάντησε. Μόνο τον κοιτούσε με το διαρκές χαμόγελό της.

Η διαδρομή από το σταθμό του Eurostar μέχρι το Tube ήταν ολόκληρη μέσω εσωτερικών διαβάσεων. Αλλά ο Στέφανος και η Σάρα βγήκαν έξω. «Να πάρουμε μια ανάσα...» όπως είχε πει η Σάρα· εμφανώς απαιτητικά. Αλλά εντάξει, κλειστοφοβική ήταν, άρα ο Στέφανος θα ικανοποιούσε αυτό το αίτημα με κάθε τρόπο.

Αλλά δεν πήγαν σπίτια τους. Ή όπου ήταν να πάει ο καθένας τους. Ακριβώς έξω από το σταθμό του Tube όπου ήταν να κατεβούν, δεν κατέβηκαν. Αντίθετα ο Στέφανος είδε τον ασθενικό ήλιο, πήρε απίστευτο θάρρος χωρίς να ξέρει πού του βρέθηκε, και ρώτησε τη Σάρα: «Σάρα, μου είπες πως αύριο είναι να πας στο πανεπιστήμιό σου, όχι σήμερα, ναι;»

«Ναι, ναι...»

«Πεινάς;»

Τον κοίταξε χωρίς να απαντήσει. Στραβομουτσούνιασε. Ή, το σωστό είναι, στραβομουτσούνιασε ομορφαίνοντας κι άλλο. Και του είπε: «Περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι...»

Το καφέ ήταν γεμάτο πολύχρωμους ανθρώπους· και πολύβουο. Μια τηλεόραση υπήρχε ψηλά πάνω από τον καθρέφτη του μπαρ κι η μυρωδιά του καφέ ήταν διάχυτη. Δεν έκανε πολύ κρύο κι ο ήλιος βοηθούσε ακόμη περισσότερο τη θερμοκρασία.

Κάθισαν, κι ο Στέφανος μετά το παλτό έβγαλε και το βαρύ πουλόβερ του.

Η Σάρα είχε ήδη πιάσει τον κατάλογο για να παραγγείλει. «Να σε ρωτήσω; Πάντα έτσι, σε “επίπεδα”, ντύνεσαι; Εδώ διακρίνω άλλες δυο μπλούζες από μέσα...»

Ο Στέφανος γέλασε δυνατά. «Ναι, ναι... κρυώνω εύκολα και πολύ...»

Τον κοίταξε γέροντας το κεφάλι της. «Οπότε; Τι θα κάνουμε τώρα; Εγώ κρυώνω περισσότερο...»

Κανονικά ο Στέφανος θα έπρεπε να είχε σημειώσει κάπου με χαρτί και με μολύβι αυτή τη στιγμή. Με ημερομηνία, χρονολογία, ώρα, λεπτά, δευτερόλεπτα, γεωγραφικό μήκος και πλάτος, το όνομα της πόλης, του καφέ, το δρόμο, θερμοκρασίες και υγρασίες, πλανήτη, τα πάντα.

Για να μπορεί να θυμάται σωστά το κλάσμα της εκφοράς της φράσης που του άλλαξε τη ζωή. Να θυμάται, οποτεδήποτε· την επόμενη ημέρα στο Eurostar χωρίς εκείνη αλλά με τη μυρωδιά της παντού σε όλα του τα ρούχα και στο σώμα, δύο χρόνια μετά, δέκα, ή κι εκατό ίσως.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ

Hotel Chelsea

*Η Σάρα συνέχισε να τον κοιτάζει. «Η αγάπη είναι ναός.
Η αγάπη είναι μία. Η αγάπη είναι για πάντα.*

Με πίστεψες ποτέ;»

Δεν μπορούσε να απαντήσει.

*Η Νέα Υόρκη, σε γραμμές δρόμων, σε κορυφές κτισμάτων,
σε αστραπές θάλασσας, πέρα από τις γέφυρες,
ψηλό άγαλμα για τον ουρανό, για τη στέγη του κόσμου.
«Θα επιστρέψουμε, Στέφανε. Σ' το υπόσχομαι».*

Κι όλα χάθηκαν κάτω από τα σύννεφα.

Μάρτιος του 2011. Η οικονομική κρίση διαπερνά τον πλανήτη απ' άκρη σ' άκρη. Ρυθμίζει τα πάντα και επιβάλλει κανόνες. Αλλά στη Δυτική 23η Λεωφόρο, στο Μανχάταν, στη Νέα Υόρκη, σ' ένα από τα πλέον γοητευτικά ξενοδοχεία του κόσμου, το Hotel Chelsea, σαν σε άλλο χρόνο και σε άλλη εποχή, υπάρχει κάποιος που προσπαθεί να τηρήσει μια υπόσχεση που έδωσε δέκα χρόνια πριν: της αιώνιας αγάπης. Πώς θα το καταφέρει μέσα σ' έναν κόσμο που ελέγχει και γνωρίζει τα πάντα; Ποια ρωγμή της ψυχής του θα σκαλίσει για να φέρει πίσω ό,τι έχασε; Το Hotel Chelsea, βαρόνος της τέχνης, η Νέα Υόρκη, φιλόξενη και πανέμορφη, και τα άλλα σημεία της Γης, που καθόρισαν τη ζωή του, θα τα καταφέρουν;

Ψ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΛΥΚΟΦΡΥΔΗΣ
ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΔΙΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ISBN 978-960-496-914-2

9 789604 969142

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11727

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr